

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 4942/2023
10.10.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Драгане Миросављевић и Зорана Хацића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Иван Савић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Мирјана Минић, адвокат из ..., ради иселења, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 3332/21 од 14.04.2022. године, у седници већа одржаној дана 10.10.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 3332/21 од 14.04.2022. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П 1839/18 од 04.03.2020. године, ставом првим изреке, обавезан је тужени да се са свим лицима и стварима исели из стана – гарсоњере број .. која се налази у приземљу стамбене зграде у ... улици број .. у Београду, саграђеној на кат.парцели .., уписаној у Лист непокретности бр. .. КО ... и да предметни стан – гарсоњеру испражњену од лица и ствари преда у државину тужиоцу. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу надокнади трошкове парничног поступка у износу од 86.300,00 динара са законском затезном каматом од дана наступања услова за извршење до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 3332/21 од 14.04.2022. године, ставом првим изреке, преиначена је првостепена пресуда у ставу првом изреке, тако што је одбијен као неоснован тужбени захтев којим је тражено да се обавезе тужени да се са свим лицима и стварима исели из стана – гарсоњере број .. која се налази у приземљу стамбене зграде у ... улици број .. у Београду, саграђеној на кат.парцели .., уписаној у Лист непокретности бр. .. КО ... и да предметни стан – гарсоњеру испражњену од лица и ствари преда у државину тужиоцу. Ставом другим изреке, преиначена је одлука о трошковима парничног поступка садржана у ставу другом изреке првостепене пресуде, тако што је обавезан тужилац да туженом надокнади

трошкове парничног поступка у износу од 57.950,00 динара. Ставом трећим изреке, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног парничног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Тужени је дао одговор на ревизију.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11...10/23), Врховни суд је нашао да ревизија није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју овај суд пази по службеној дужности. Наводима ревизије да побијана одлука нема разумљиво образложење и да је супротна изведеним доказима, указује се на битну повреду парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП, што не представља ревизијски разлог у смислу члана 407. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, тужени је стан у улици ... број .. у Београду, по структури трособан, укупне површине 55м², на коме је био носилац станарског права, а који стан је био у режиму права коришћења, мењао за мањи стан – гарсоњеру површине 33м² (овде спорни стан) у улици ... број .. на основу уговора о тројној замени станова од 22.03.1979. године, који стан је био у режиму приватне својине ВВ. Уговором о коришћењу стана без датума ВВ, као давалац стана на коришћење и овде тужени, као носилац станарског права регулисали су међусобне односе у погледу коришћења стана у улици ... број .. површине 33м², при чему је у уговору наведено да је закључен на основу акта број 2186/79 од 07.05.1979. године. Тужени је пријавио пребивалиште на адресу овог стана 26.02.1980. године. Мајка тужиоца, сада покојна ГГ је стекла право својине на спорном стану 1982. године. Решењем Одељења за урбанизам, комунално-стамбене и грађевинске послове општине Врачар од 13.04.1994. године одбијен је као неоснован захтев ГГ за иселење туженог из спорног стана. Мајка тужиоца је преминула ...2008. године и у време подношења тужбе у овој правној ствари тужилац је уписан као власник спорног стана са 1/1 идеалних делова у Листу непокретности .. КО Тужилац се 19.05.2014. године обратио туженом са захтевом за иселење из предметног стана. Тужени је до 11.01.2020. године на име мајке тужиоца плаћао закупнину, с тим што се није обраћао ради закључења уговора о закупу, а ни ГГ за живота, а након тога ни тужилац нису се обраћали туженом ради закључења уговора о закупу стана, нити су му се обраћали ради плаћања дужне закупнине.

Код овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је закључио да је тужени у државини предметног стана без правног основа, да од 2000. године не плаћа власнику закупнину, да није могао да стекне својство носиоца станарског права ни закупца на неодређено време, јер се то право могло стицати до 1971. године, а он је Уговор о замени станова закључио 22.03.1979. године при чему није био носилац станарског права на стану који је дат у замену за стан у Такође, тужилац није

плаћао закупнину и није тражио заључење уговора о закупу, па је с обзиром да се тужбом тражи иселење туженог због коришћења предметног стана без правног основа и неплаћене закупнине усвојио тужбени захтев.

Другостепени суд је преиначио првостепену пресуду, износећи другачију правну аргументацију. Наиме, код чињенице да првостепени суд није прихватио страначки исказ туженог у целини, па ни у делу у коме је изјавио да је његова мајка носилац станарског права на стану који је ушао у замену, а имајући у виду садржину тројног Уговора о замени станова, закључио да је тужени био носилац станарског права у време закључења Уговора о замени станова из 1979. године, те да је тужени био уговорни носилац станарског права на предметном стану на основу уговора закљученог са тадашњим власником стана ВВ. Полазећи од атрибута права својине и права располагања у смислу члана 3. став 1. Закона о основама својинскоправних односа, овакав стамбено-правни статус тужиоца настао је вољом тадашњег сопственика стана закључењем Уговора о коришћењу стана који није у супротности са одредбама раније важећег Закона о стамбеним односима, а ни Закона о становању којим се регулише стицање станарског права на стану у својини грађана, односно право закупа на стан на неодређено време. У конкретној чињеничној и правној ситуацији тужениково законито стечено право на дом, зајемчено чланом 8. Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода има превагу над правом тужиоца на мирно уживање имовине у смислу члана 1. Протокола 1. уз Европску конвенцију. Такође у поступку није утврђено да је тужилац од туженог захтевао плаћање станарине, односно закупнине па нису испуњени услови за иселење туженог ни по овом основу у смислу члана 35. став 1. тачка 2. Закона о становању („Службени гласник РС“, бр. 50/92).

По налажењу Врховног суда, правилно је становиште другостепеног суда о претежнијем интересу туженог да остане у спорном стану, од интереса тужиоца да му се стан преда у посед. У том контексту правилно се другостепени суд позвао на одредбу члана 8. Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода, а сагласно одредби члана 16. став 2. Устав Републике Србије, правилно закључио да тужени има право на дом, те правећи равнотежу између права тужиоца на предају у посед стана чији је власник и туженог на дом, закључио да у конкретном случају нема услова за иселење туженог из предметног стана. Стога је правилан и закључак другостепеног суда да је право тужиоца ограничено управо правом туженог на основу пуноважно изражене воље ВВ, власника стана из 1979. године у чија права и обавезе су следећи власници, па и тужилац ступили. Захтевом од 19.05.2014. године тужилац се обратио туженом са захтевом за иселење из предметног стана, а не и за плаћање закупнине како је то правилно закључио другостепени суд.

Наводима ревизије се фактички оспорава утврђено чињенично стање и даје сопствено тумачење чињеничног стања, што не може бити ревизијски разлог у смислу члана 407. ЗПП.

Из изнетих разлога, на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке.

Захтев туженог за накнаду трошкова одговора на ревизију је одбијен, јер наведени трошкови нису били нужни за одлучивање у поступку по ревизији.

**Председник већа – судија
Добрила Страјина,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић